

ת"ד (חיפה) 476-11-24 - מחמוד עיאשי נ' מדינת ישראל

ת"ד (חיפה) 476-11-24 - מחמוד עיאשי נ' מדינת ישראל שלום חיפה

ת"ד (חיפה) 476-11-24

מחמוד עיאשי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[15.05.2025]

השופט אבישי קאופמן

החלטה

הנאשם עתר לביטול פסק דין שניתן בהעדר התייצבות כמפורט בהחלטתי מיום 11.3.25 והמאשימה התנגדה לבקשה. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, החלטתי לדחות את הבקשה.

המדובר בתיק תאונת דרכים ועל פי עובדות כתב האישום נכנס רכבו של הנאשם לצומת בניגוד לאור אדום ברמזור וגרם לתאונה עם רכב אחר.

על פי אישור המסירה בתיק בית המשפט סירב הנאשם לקבל את הזימון לדיון כאשר הגיע אליו עובד הדואר מר מוחלס בדארנה ביום 20.11.24. אותו עובד מסר בבית הנאשם את פסק הדין ביום 28.3.25 וגם במועד זה לא אושרה קבלת המעטפה בחתימה, אלא הודבקה במקום.

ביום 9.4.25, ימים אחדים לאחר שפסק הדין הודבק כאמור בכתובתו, הגיש הנאשם תצהיר לגבי אובדן רשיון נהיגה וביקש חישוב הפסילה בתיק ממועד זה. בהתאם לתצהירו הונפק לנאשם אישור הפקדת רשיון. לאחר מספר ימים נוספים, ביום 17.4.25 הוגשה הבקשה לביטול פסק הדין. במסגרת הבקשה טוען ב"כ הנאשם כי הנאשם לא ידע על ההליך נגדו ולא קיבל זימון וכי יש בידו "מסמכים וראיות" שיכולים להביא לשינוי תוצאות ההליך. עוד כוללת הבקשה טענות שאינן ממין העניין, חלקן בלשון נקבה וכן טענה לא ברורה כי "המבקש שהה רבות מחוץ לבית, דבר שמעיד שהוא לא ביצע את העבירות".

לבקשה לא צורף דבר. לא מסמך כלשהו ולא תצהיר של הנאשם.

כאמור לעיל, החלטתי לדחות את הבקשה.

אישור עובד הדואר מעיד על זימון הנאשם כדן, שכן הוא סירב לקבל את המעטפה ולחתום על אישור המסירה. אישור המסירה מתחזק בעובדה כי אותו עובד עצמו מסר את פסק הדין בכתובת הנאשם, שוב בלא חתימה, ואין חולק כי פסק הדין התקבל אצל הנאשם אשר מיהר להגיש תצהיר אובדן מספר ימים לאחר מכן. אישור המסירה לא נסתר, וטענה כללית של עורך הדין שאינה מפורטת ונתמכת בתצהיר הנאשם עצמו אין די בה כדי לערער את אישור המסירה. כידוע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".
רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל.

המדובר בתאונת דרכים שלא גרמה לחבלה של ממש. לפיכך, לפי סעיף 240 לחסד"פ המדובר ב"עבירה קלה", אשר חלות עליה הוראות סעיפים 239א לחסד"פ ותקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, כלומר משנשלח הזימון לכתובתו של הנאשם ולא נמסר עקב מחדל מצידו, קמה חזקת המסירה והנטל הוא עליו להראות שלא קיבל את הזימון מסיבות שאינן תלויות בו, וראו ולדוגמא רע"פ 2575/17 רונן גאייר נ' מדינת ישראל. באופן דומה, אף טענות הנאשם כנגד המיוחס לו אינן מפורטות ואינן נתמכות בתצהיר. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 2575/17 גייאר נ' מדינת ישראל ; רע"פ 8626/14 מוחמד סמארה נ' מדינת ישראל; רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל, וכידוע: "טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו, ככלל, לבטלותו של פסק הדין, בעילה זו. ...על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה."

רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם.

הטענות שהועלו בבקשה כולן טענות שהוגדרו בידי בתי המשפט "כלליות וסתמיות", ואין גרסה מפי הנאשם והמבססת חשש לעיוות דין. לפיכך, אין מקום לביטול פסק הדין גם מטעם זה.

מעבר לנדרש, אף אין לומר כי העונש שנגזר על הנאשם בהיעדר התייצבות חמור. כבר נפסק כי טענה כנגד חומרת העונש אינה מצדיקה ביטול פסק הדין, אולם במקרה זה דומה כי אף אם אבוא לקראת הנאשם ואבחן את העונש לגופו אין המדובר בענישה מחמירה ולמעשה על הנאשם נגזר העונש המינימלי הקבוע בחוק לגרימת תאונת דרכים עקב נהיגה בקלות ראש.

אשר על כן, פסק הדין שניתן בהיעדר התייצבות נותר על כנו.

ניתנה היום, י"ז אייר תשפ"ה, 15 מאי 2025.